

Співачка і депутатка Огневич
невдовзі перевезе до столиці
батьків із Криму

Вони вже потихеньку продають своє майно, а сама Злата тішиться з майбутнього возз'єднання родини. На запитання, чи взяла батьки російські паспорти, артистка сказала: «Річ у тому, що в Криму така ситуація: якщо ти не змінюєш паспорт, тобі не буде на що жити. Тому багатьом людям там доводиться брати російський паспорт, але про те, що мають український, вони мовчать».

Барбара Брильська
розчарувалася в політиці
Путіна

Барбара Брильська напередодні свого 74-го дня народження (5 червня) відверто поспілкувалася на тему ситуації, що склалася у відносинах між Україною та Росією. Відома актриса зізналася, що засуджує анексію Криму РФ і в російсько-українському конфлікті підтримує українських громадян. Брильська заявила, що раніше вона дуже любила Путіна, але тепер він її розчарував своєю агресивною зовнішньою політикою.

Андрій Тимчук:

Треба робити українське модним,
різностороннім, класним

Один із лідерів гурту «ФлайзZza» розповів про труднощі та потенціали української музики, волонтерську діяльність гурту і поради, як нам завжди залишатися сповненими позитиву.

— Ваша група «ФлайзZza» виступала на фестивалі Art Territory, що проходив у Луцьку 23–24 травня. Розкажи про свої враження, чого очікували та чи виправдані ці очікування?

— Нам пощастило виступити тільки на другий день. Першого дня грали в Польщі й, на жаль, не змогли втрапити й оцінити сповна цей захід, але те, що встиг побачити, мене приємно здивувало. Давно очікував і навіть хотів би бути співорганізатором чогось схожого, сучасного, свіжішого у Луцьку. В нас є «Ніч у замку», є «Бандерштат», є інші класні події, але от якраз такого формату бракувало: з тими ж таки райтерами (графітниками), брейкерами, купую цікавих локацій, прикольными майстер-класами, сучасною музичною сценою та ін. Хотілося б, щоб він далі розвивався.

— Як ти оцінюєш «музичну» ситуацію в Україні?

— Насправді зараз вона доволі критично-сумна, тому що відлуння Росії, над яким та працювала десятиками років, і надалі відчутно. Прикро, що вся та ситуація, яка останніх півтора року є в Україні, все ж таки не посприяла тому, щоб люди змінилися в думках. Малий відсоток, як на мене, змінився та змінює світ навколо, а решта все одно слухає москальську попсу. Тому, на жаль, оці мільярди, які витрачає Росія, щоб підтримати і пропагувати свою культуру в цілому світі, й у першу чергу в Україні, аби нав'язати «руській мір»,

як вони кажуть, роблять свою справу. Багато людей уже ототожили себе з російською мовою, музикою, кіно, книгами та навіть здогадки не має про те, що є в Україні своє культурне багатство, яке варто було б, особливо зараз, підтримувати, піднімати з глибин, насолоджуватись і поширювати.

— Що потрібно для того, аби українську музику дійсно цінували?

— Ну, передусім потрібно міняти мислення людей — зробити українське популярним і поширеним. Де ми зараз маємо найбільш проблемні та проблемні місця в Україні? Правильно — Схід і Крим. Саме там в Україні найменше чули та бачили українське. Для того щоб почати виправляти ситуацію, потрібно законодавчо сформувати певні необхідності та потенціал, аби українські артисти мали доступ і можливості розміщувати свої матеріали в ефірах радіостанцій, телеканалів... Коли я вмикаю котрийсь із українських музичних або й немусичних каналів і там на 90% лунає російськомовний або англомовний матеріал, то це заставляє задуматися, що пора щось міняти. Як змінити? У першу чергу ментально, мені видається. Треба робити різноманітні заходи, концерти, фестивалі, медійні проекти та шоу, інформувати, розповідати, популяризувати своє, українське. Коли ми недавно їхали з концерту в Польщі, провели невеличкий експеримент: півтори години дороги проклацували польські радіостанції. За весь цей час почули лише одну англомовну пісню, та й та була з акцентом — ймовірно, що це співала теж польська команда. Решта — польська мова. Й «асортимент» стильовий теж крутий — і рок, і

хіп-хоп, і джаз, і диско, і поп. Навіть класика десь проскакувала. Ось вам, будь ласка, приклад, який потрібно наслідувати. В Україні лише окремі радіостанції підтримують вітчизняний продукт, загалом тенденція до сити сумна.

— А що саме «Флайза» вважає за потрібне робити, аби меломани віддавали перевагу українській музиці, а не російській чи американській?

— «ФлайзZza» постійно шукає якісь фішки, працює над тим, щоб не бути старомодними. Ставку потрібно робити на молодь — саме вона може бути основним рушієм у подальших перспективах нашої держави. Треба робити українське модним, різностороннім, класним, щоб молоді люди це підхопили і надалі цим пишалися та цінували, як це відбувається в будь-якій іншій

країні. Ми ж як гурт, навіть у цей складний для України період, намагаємося десь відшукувати кошти, час та зусилля, аби творити і надалі український продукт. Ми ходимо на концерти своїх колег, шукаємо їхні свіжі записи, підтримуємо українське кіно, читаємо нашу пресу, блукаємо по правильних українських інтернет-ресурсах і т. ін. Гадаємо, що так має робити кожен українець!

— Чи намагається «ФлайзZza» якось впливати на нинішню ситуацію на Сході за допомогою музики?

— Ну, за допомогою музики, то навіть не знаю... Хіба морально. Скажу, що у мене є друзі на передовій, які слухають «ФлайзZzy», можливо, заряджаються тим самим позитивом і, думаючи про Батьківщину, роблять свої подвиги. Зрештою, ми постійно беремо участь у різних волонтерських заходах. Передавали

частину коштів зі своїх концертів, продавали з аукціонів різні свої речі (диски, футболки), «продавалися» на побачення та сьорбали каву з тими, хто нас «купив», а потім кошти передавали волонтерам. Із давніх часів у нас була велика торба футболок (напевно, штук 50), які ми мали підготувати для наших фанів на концертах. Але порадилися і вирішили передати їх бійцям — їм вони однозначно згодяться більше. Було, що зібрали, наприклад, чотири здоровенні рюкзаки з різними речами, починаючи від ложок, кружок, постелі та закінчуючи флешками, одягом, і несли їх у наш військовий госпіталь.

— «ФлайзZza» — це завжди позитив та запальні танці, а чи не було такої думки почати співати щось ліричне?

— У нас репертуар насправді різний: там достатньо і лірики, і балад, вистачає і соціальних та патріотичних пісень. Не тільки веселі та сонячні пісні. Хоча, погоджусь, це наш основний вектор. Хочеться дати людям більше позитиву, тому що сірості та проблем і так вистачає в буденному житті, особливо останнім часом. Хочеться бути якраз у цей час трішечки тим променем, який має давати більше світла, щоби люди частіше посміхалися та цінували кожен мить свого життя. Тому мусимо поширювати цей позитив навколо, заряджати ним як тих хлопців, що там, на фронті, так і тих, хто їх удома чекає та підтримує, в першу чергу морально. Мусимо взаємно обмінюватися гарною енергетикою, тоді й світ навколо буде таким!

Мар'яна МЕТЕЛЬСЬКА
(повну версію інтерв'ю читайте на сайті vidomosti-ua.com)

У Луцьку вітали довгожительку

4 червня відсвяткувала 101-у річницю із дня народження лучанка Ганна Рудик. Щороку її велика та дружна родина збирається за столом, аби відсвяткувати уродини Ганни Якимівни. Довгожителька щиро й радо зустрічає гостей.

Ганну Якимівну також привітали представники департаменту соціальної політики Луцької міської ради. Від влади міста жінці подякували за добрі справи, які зробила за довгі роки для Луцька й України, за хороших дітей, яких виховала мати-героїня, та побажали прожити ще багато літ у доброму здоров'ї.

Окрім цього, Ганні Якимівні в рамках Комплексної міської Програми соціального захисту населення на 2011–2015 роки з бюджету міста виплачена через поштове відділення зв'язку одно-

разова грошова допомога в розмірі 1000 грн.

Гостям довгожителька подякувала, заспівавши пісню «Зелене жито, зелене».

Народилася Ганна Якимівна 04.06.1914 у селі Любитів Ковельського району в багатодітній селянській сім'ї. Під час Першої світової війни родину вивезли у Курськ. Там від тифу померла мама. Батько більше не одружувався. Сам виховував семеро дітей. Вийшла заміж за мешканця села Любитів. Із чоловіком Ганна Якимівна прожила понад півстоліття. Виховала семеро дітей (2 дочок і 5 синів). Усе життя працювала — і вдома, і на колгоспній ланці (трудова стаж — 28 років). Рудик Ганна Якимівна є учасником війни, матір'ю-героїнею. Має 10 онуків, 9 правнуків та 2 правнучки.

Десята муза — без вірного жерця...

Дванадцять років — досить-таки довгою в буремному світі відрізок життя, на якому можна пізнати людину, зокрема духовно. Вдячна долі, що саме стільки літ тому легкою рукою фотожурналіста й режисера Валерія Белова вона завела мене в народну аматорську кіностудію «Волинь».

Тут познайомилася з її безпосереднім керівником — Борисом Ревенком, який одразу ж зацікавив мене своєю колоритною зовнішністю (на фото). Вже згодом дізналася від нього про сповнені романтики й водночас нелегкої праці мандри у складі китобійної флотилії. А також про те, що саме моря-океани надихали його на заняття фотосправою й випуск «багатотиражки».

У рік нашого знайомства Борис Павлович долучився до зйомок першого фільму в кіностудії — «Люді чи химери?». Багато цікавих закутків Луцька ми тоді з ним обходили у пошуках графіти, які тоді все частіше стали з'являтися на урбанізованих стінах «з-під балончика» художників-райтерів. Він досить по-сучасному сприйняв це молодіжне, на перший погляд, мистецтво.

Відтоді BePe (від ініціалів імені та по батькові. — Авт.), як його позачок називали близькі люди й одностудійці, підтримував багато моїх ідей, допомагав у створенні нових короткометражок, радів успіхам на всеукраїнських і міжнародних фестивалях. Не шкодуючи, ділився зі мною ідеями майбутніх журналістських матеріалів, коли дізнався, що я опановую саме цю професію.

Про перебування у Лесиному краї нашого ще досі не визнаного належно кіногенія Івана Миколайчука я довідалася саме після знайомства з Борисом Ревенком. Як і про те, що у нашому місті ще тоді жила донька сенаторки, залюблена у фото й кіно, — Ірина Левчанівська. І про принцесу Сіаму — нашу землячку Катерину Десницьку, про талановитих митців нелегкої долі Костя Шишка й Олександра Валенту... Словом, він був справжньою ходячою енциклопедією.

Метр волинського кінематографа збирав і дбайливо зберігав замітки й статті як про щонайменші успіхи, так і про світове визнання режисера Олеса Саніна й оператора Сергія Михальчука, які свого часу бігали ще аматорами у «творчий підвал» у центрі Луцька.

Борис Павлович багато робочого та вільного часу проводив у цьому мистецькому андеграунді. Навіть коли вже підводило здоров'я (казав мені з часточкою іронії: «Почуваюся на «х» — «хріново». — Авт.), не полишав відеокамеру. До нього записувалися задалегідь, аби зафіксувати для історії ту чи ту культурно-мистецьку подію, творчий захід. Зовсім недавно разом ми встигли втілити у життя ще один мій короткометражний задум, адже «десята муза» завжди крокувала поруч із ним.

Добре, що встигла сказати багато дружніх слів йому самому і неодноразово повторювала, що зроблю й зараз: «Таких, як ви, більше «не випускають».

Світлана ЗОЗУЛЯ
(фото автора)

■ ДОВІДКА

На 78-му році пішов із життя керівник аматорської кіностудії «Волинь», заслужений працівник культури України, голова Волинської обласної організації кінематографістів України Борис Ревенко. Борис Павлович народився на Черкащині у 1937 році. За своє життя спробував себе у різних амплуа: моряка у китобійній флотилії, журналіста, режисера, оператора. Ревенко у тій чи іншій іпостасі взяв участь у створенні понад 300 вітчизняних фільмів, серед них більш як 20 стрічок здобули Гран-прі, а понад 60 — фестивалінізові призові місця. Найзнаковіші фільми: «Світло витязя», «В оселі чорного самітника», «Карпільські вичорниці», «Чарівник із Луцька».